

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 17/03-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. januára 2003 predbežne prerokoval sťažnosť A. V., bytom P., zastúpenej komerčným právnikom JUDr. V. Š., P., ktorou namietala porušenie jej základných práv podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 Listiny základných práv a slobôd postupom Okresného súdu Prievidza v konaní vedenom pod sp. zn. Er 653/96, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. V. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. októbra 2002 doručená sťažnosť A. V., bytom P. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie jej „základných práv vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktoré Slovenská republika ratifikovala“, a to v dôsledku nečinnosti Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) v exekučnom konaní.

Sťažovateľka uviedla, že sa 21. júna 1999 zúčastnila dražby nehnuteľností vykonanej súdnym exekútorom J. M., Exekútorský úrad P.(ďalej len „súdny exekútor“), v ktorej

vydražila nehnuteľnosť – pozemok č. p. 1270/11, zastavané plochy o výmere 69 m², v katastrálnom území P., za ktorú aj zaplatila 1 158,- Sk ako najvyššie podanie. Súdny exekútor podal 27. októbra 1999 na okresnom súde návrh na schválenie príklepu. Okresný súd bol však v uvedenej veci nečinný a o schválení príklepu nerozhodol ani do 30. januára 2001, keď bol na majetok povinného vyhlásený konkurz. Sťažovateľka uviedla, že jej nečinnosťou okresného súdu vznikla škoda. Nový vlastník predmetného pozemku zaň žiada kúpnu cenu vo výške 69 000,- Sk, preto žiadala priznať „primeranú náhradu“ tvoriacu rozdiel medzi vydraženou cenou a cenou, za ktorú jej nový vlastník ponúka pozemok na predaj.

Sťažnosť sťažovateľky nespĺňala náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 a 2 a § 50 ods. 1 písm. a) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

K sťažnosti nebolo pripojené splnomocnenie pre advokáta alebo komerčného právnika na zastupovanie sťažovateľky v konaní pred ústavným súdom, tak ako to ustanovuje § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľka v sťažnosti neoznačila presne konanie, ktorého sa vec týka, ani porušenie ktorých konkrétnych základných práv alebo slobôd zaručených v Ústave Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) alebo v kvalifikovanej medzinárodnej zmluve namieta. Sťažnosť neobsahovala ani návrh rozhodnutia (petit), vymedzený presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci (II. ÚS 37/02, III. ÚS 78/02). Sťažovateľka taktiež nepreukázala využitie účinného a dostupného právneho prostriedku nápravy vo vzťahu k ňou namietanému porušeniu jej základných práv (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde), t. j. podanie sťažnosti na priet'ahy v konaní predsedovi okresného súdu podľa § 17 a nasl. zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon

o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej správe súdov“).

Ústavný súd listom zo 7. novembra 2002 upozornil sťažovateľku na náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom, ako aj na skutočnosť, že jej sťažnosť tieto zákonom predpísané náležitosti nespĺňa. Vyzval ju, aby v lehote 14 dní od doručenia výzvy tieto nedostatky odstránila a pripojila k sťažnosti splnomocnenie pre advokáta alebo komerčného právnika na jej zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, pokiaľ sťažnosť nemá byť odmietnutá podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľka na základe vyššie uvedenej výzvy doplnila svoju sťažnosť podaním doručeným ústavnému súdu 9. decembra 2002, v prílohe ktorého predložila taktiež splnomocnenie udelené komerčnému právnikovi JUDr. V. Š., P., na jej zastupovanie v uvedenej veci pred ústavným súdom a list Slovenskej komory exekútorov z 30. septembra 2002, ktorý je odpoveďou na sťažovateľkinu sťažnosť na postup súdneho exekútora J. M. v uvedenej veci.

V tomto podaní sťažovateľka prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu upresnila, že sťažnosť sa týka postupu okresného súdu v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. Er 653/96, že okresný súd porušil jej „práva zakotvené v čl. 36 Zák. 23/1991 uvedené v Listine základných práv a slobôd a porušil navyše ustanovenia § 6 a § 100 O. s. p.“ a nepostupoval ani v súlade s čl. 46 ústavy. Uviedla tiež, že žiada priznať „primerané zadosťučinenie vo výške 69.000,- Sk ako náhradu škody“, a zopakovala základné skutkové tvrdenia uvedené v sťažnosti.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť sťažovateľky nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde sa návrh na začatie konania ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Zákonnou náležitosťou kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom je teda (okrem iných náležitostí) aj formulácia návrhu rozhodnutia (petit), ktorá musí byť vymedzená presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohla byť východiskom pre výrok rozhodnutia ústavného súdu vo veci (II. ÚS 37/02, III. ÚS 78/02).

Sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedla: „Vzhľadom k skutočnosti, že mi nečinnosťou Okresného súdu v Prievidzi vznikla škoda žiadam, aby Ústavný súd v Košiciach vydal rozhodnutie, ktorým vyhovie mojej sťažnosti na nečinnosť súdu, pričom žiadam zároveň voči nemu priznať primerané zadosťučinenie vo výške 69.000, - Sk ako náhradu škody.“ Sťažovateľka však v petite svojej sťažnosti nešpecifikuje, porušenie ktorých konkrétnych základných práv alebo slobôd zaručených v ústave alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, má ústavný súd v enunciacii svojho rozhodnutia vysloviť. Takáto formulácia petitu neumožňuje, aby sa stal východiskom pre výrok rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej.

Sťažovateľka teda aj napriek výzve ústavného súdu zo 7. novembra 2002 do dnešného dňa neodstránila všetky nedostatky svojej sťažnosti, hoci bola na možnosť odmietnutia sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde upozornená.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Sťažovateľka taktiež (aj napriek vyššie uvedenej výzve ústavného súdu) nepreukázala využitie účinného a dostupného právneho prostriedku nápravy vo vzťahu k ňou namietanému porušeniu jej základných práv, t. j. nepredložila ústavnému súdu listiny preukazujúce podanie sťažnosti na priet'ahy v konaní predsedovi okresného súdu podľa § 17 a nasl. zákona o štátnej správe súdov. Nepreukázala ani iný spôsob, ktorým by bola upozornila okresný súd na nečinnosť, a tak mu poskytla možnosť (pred podaním sťažnosti na ústavný súd), aby sám vytýkaný nedostatok napravil.

Ústavný súd už v rámci svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že je v záujme navrhovateľov, aby k návrhu na začatie konania priložili čo najviac im dostupných dôkazov, a tým ústavný súd presvedčili, že prijatie ich návrhu na konanie vo veci samej má svoje opodstatnenie. Ústavný súd nie je substituentom navrhovateľov pri zabezpečovaní dôkazov ich tvrdení v návrhu, ak si ich navrhovatelia môžu zabezpečiť sami (primerane napr. I. ÚS 35/99, III. ÚS 91/01).

Z vyššie uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí a pre neprípustnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. januára 2003

